

A
Júlia legszebb
történetei

Világszerte Nr. 1

Abby Green

Könnyű nőcske

Robyn Donald

Egy éjszaka Hongkongban

Sandra Marton

Eszméletlen!

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Abby Green, 2010 – Vinton Kiadó Kft., 2019*

A Júlia különszám 59. eredeti címe: In Christofides' Keeping (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Czárán Judit

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2013)

© *Robyn Donald, 2011 – Vinton Kiadó Kft., 2019*

A Romana 517. eredeti címe: One Night in the Orient (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2013)

© *Sandra Marton, 2003 – Vinton Kiadó Kft., 2019*

A Romana 366. eredeti címe: The Borghese Bride (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2006)

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA LEGSZEBB TÖRTÉNETEI 30. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

e-ISBN 978-963-448-774-6

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&MORE

Abby Green

Könnyű nocske

1. FEJEZET

Rico Christofides igyekezett nem mutatni, mennyire unatkozik. Végtére is egy gyönyörű nővel ül London egyik legelőkelőbb éttermében. De akkor miért érzi mégis úgy, mintha egy némafilmet nézne? Egyetlen szó sem jutott el az agyáig abból, amit a nő beszélt.

Pedig Elena heves gesztikulálással adott nyomatékot a mondandójának, és közben időről időre hátravetette sűrű, vörös haját. Ilyenkor előbukkant meztelen válla, amitől ő szemlátomást nagyon szexinek gondolta magát, pedig nem volt az.

Istenem, milyen jól ismerte Rico az efféle trükköket! Ám Elena valahogy nem volt képes megmozdítani benne semmit. Amikor kiderült, hogy néhány napot Londonban kell töltenie, jobb híján őt hívta fel telefonon, amit azóta már ezerszer megbánt.

Már csak azért is, mert ahogy beléptek a vendéglőbe, neki rögtön megakadt a szeme az egyik pincéernőn, akinek volt valami a mozgásában, ami arra az egyetlen nőre emlékeztette, aki eddig képes volt eljutni a szívéig.

Igaz, hogy maga a kapcsolat is csak egyetlen éjszakáig tartott.

A lányt Gypsynek hívták. Egy bárban ismerkedett meg vele, de igazság szerint még abban sem volt biztos, hogy tényleg ez a neve. Ugyanis amikor be akart mutatkozni neki, a lány az ajkára tette az ujját, és azt mondta:

– Hallgass... Nem akarom tudni, ki vagy. Ez ma éjjel nem számít.

Ő eleinte nem nagyon hitt neki. Vagy nagyon jól tudja ez a lány, hogy ő kicsoda – hiszen napok óta a pletykalapok címodalán szerepelt –, vagy pedig... De nem szólt egy szót sem, csak nézte a lányt. Varázslatos teremtés volt. Fiatal, üde, romlatlan. És akkor ő életében először úgy döntött, hogy pokolba a kétségekkel meg a cinizmussal.

– Rendben, kicsim. Akkor elégedjünk meg a keresztnevekkel.

És mielőtt a lány válaszolhatott volna, odanyújtotta neki a kezét.

– Rico vagyok.

Mire a lány beletette kis kezét az övébe, és halkán így válaszolt:

– Én meg Gypsy.

Kitalált név, az biztos. A férfi elmosolyodott.

– Felőlem játszd csak a kis játékaidat! Engem pillanatnyilag úgysem a neved érdekel.

Ricót hirtelen megrohanták az emlékek. Eszébe jutott, hogy egy ütemre vert a szívük azon az éjszakán, visszaemlékezett a lány verejtéktől nedves, karcsú testére, amely minden érintésére megremegett, hallotta kéjes nyögdécselését. Igen, neki valahogy ő is úgy tudta odaadni magát, ahogy sem előtte, sem utána egyetlen más nőnek sem.

– Rico, drágám! – Elena sértődötten csücsörítette vérvörösre festett száját. – Nem figyelsz rám. Csak nem most is a buta, unalmas munkádon jár az eszed?

Buta, unalmas munka? Úgy csinálsz, mintha nem azzal keresném azokat a milliókat, ami miatt a hozzád hasonló nők úgy odavannak értem, gondolta Rico cinikusan.

Igen, az a lány volt eddig az egyetlen, aki nem esett hasra tőle.

Ellenkezőleg. Másnap, miután magára hagyta a szállodában, egy szó nélkül kísértelt az életéből. Úgy eltűnt, hogy soha többé nem látta. A mai napig is bánta, hogy akkor nem maradt mellette, pedig nem szokott megbánni semmit.

Mosolyt kényszerített az arcára, és az asztal fölött Elena keze után nyúlt, aki szabályosan dorombolni kezdett, amikor az ujjuk egymáshoz ért. Rico éppen próbált valami bókot kipréselni magából, amikor elment az asztaluk mellett az a pincéernő, aki miatt az előbb olyan viharos erővel rohanták meg az emlékek. És Rico attól a pillanattól fogva képtelen volt Elenával foglalkozni. Mintha valamit tudna, amit az agya még nem fogott fel. Mintha még az illata is ismerős lenne. Vajon teljesen meghibbant?

– Milyen parfümöt használsz? – fordult oda Elenához egy hirtelen jött ötlettől vezérelve.

A nő csábos mosollyal odanyújtotta neki a csuklóját, hogy szagolja meg.

– Poisont. Jó, ugye?

Rico odahajolt hozzá, de amikor közelebből megszagolta, mindjárt tudta, hogy nem ez az az illat, amire gondolt. Felemelte a fejét, és a pillantása megint a pincérnőre tévedt, aki háttal állt neki, és éppen rendelést vett fel a szomszéd asztalnál. Elena hirtelen elhúzta a kezét, és sértődötten felállt.

– Kimegyek a mosdóba, megigazítom a sminkemet – közölte, majd kacéran végigsimított méregdrága selyemszoknyáján. – Remélem, mire visszajövök, nem leszel ilyen szórakozott.

De Rico még csak utána sem nézett. Minden figyelmét a kis pincérnő kötötte le. Remek alakja van. Feszés fenéke pompásan érvényesül a szűk fekete szoknyában, a combja karcsú, a bokája formás. Minden egyszerű rajta, az összhatás mégis nagyszerű.

A pillantása ismét elindult rajta felfelé. Hófehér blúza alól átsejlett a melltartó, mézszínű göndör haját a tarkóján lófarokban fogta össze. Csodálatos lehet, amikor kibontja. Akárcsak... A fenébe is! – rázta meg a fejét.

Amikor a lány egy kicsit oldalra fordult, Rico láthatta a profilját. Kicsi egyenes orr, energikus áll, telt ajak.

A felismerés villámcsapásként hatott rá. Ő az!

A lány most végre teljesen felé fordult. A hóna alatt hatalmas étlapot szorongatott, éppen jegyzetelt valamit a füzetébe. Rico pedig – anélkül hogy tudatában lett volna, mit csinál – felugrott, és elkapta a karját.

Gypsy először nem értette, mi történik vele. Csupán annyit érzett, hogy valaki megragadja a karját, és már éppen tiltakozni akart, amikor hirtelen meglátta az acélszürke szempárt.

Aztán már tiltakozni sem tudott. Csak állt földbe gyökerezett lábbal, és levegő után kapkodott.

Nem, az lehetetlen, hogy ő legyen az! Érezte, ahogy a vér kifut az arcából.

Pedig mégis ő az. Az a férfi, aki két éve rendszeresen megjelenik az álmaiban. Rico Christofides, a legendás hírű félig görög, félig argentin iparmágnás.

– Te vagy az? – kérdezte a férfi.

A lány csak állt megkövülten, nézte az acélszürke szempárt, amely szinte beleégett a lelkébe azon az éjszakán. Nézte hollófekete haját, kissé ferde orrát, erős, férfias állát. Egek, hányszor látta lelki szemeivel!

Igen, itt van újra. És itt van újra a fájdalom is. A fájdalom, amit akkor reggel érzett, amikor felébredt, és a férfi helyett csak egy rövidke üzenetet talált az éjjeliszekrényen.

A szoba ki van fizetve. R.

Érezte, ahogy recsegve-ropogva omlik össze benne minden, amit az elmúlt két évben olyan nagy fáradtsággal felépített.

– Valami baj van a számlával, Rico? – hallott egy női hangot.

Gypsy szomorúan állapította meg, hogy a hang tulajdonosa az a vörös hajú bombázó, aki már az előbb is feltűnt neki.

De Rico nem foglalkozott a nővel.

– Igen, tényleg te vagy az – szólt csendesen.

Gypsy megrázta a fejét, hogy megszabaduljon a nyomasztó érzésektől. Hogyhogy egy olyan férfi, mint ő, egyáltalán emlékszik rá? Hiszen csak egyetlen éjszakát töltött vele.

– Azt hiszem, összetéveszt valakivel – mondta, majd csapot-papot otthagya bemenekült a személyzeti mosdóba.

A mosdókagyló fölé hajolt, és próbált mélyeket lélegezni. Az egész teste verejtékben úszott és remegett. Semmi másra nem tudott gondolni, csak arra, hogy el kell tűnnie innen.

Az után az éjszaka után nem sokkal kiderült, hogy terhes. A kislánya most még csak tizenöt hónapos, de a szemének már pont olyan a színe, mint az apjének.

Gypsy még jól emlékezett rá, mennyire megrémült, amikor szembesült a ténnyel, hogy anya lesz. De arra is, hogy az első pillanattól fogva mennyire kötődött ahhoz a pici lényhez, aki a testében növekedett.

Ám mivel tudta, hogy bánik Rico Christofides azokkal a nőekkel, akik a gyermekük apjának merik nevezni őt, nehéz szívvel bár, de úgy döntött, egyedül neveli föl Lolát. Azt akarta, hogy mire a férfi elé áll, erős, független nő legyen. Márpedig pincéernőként – akármilyen előkelő vendéglőben dolgozik is – nincs abban a helyzetben, hogy szembeszálljon egy ilyen nagy hatalmú emberrel.

És ebben a pillanatban döntött. Hideg vízzel megmosta az arcát, és elindult a főnökéhez.

– Csak egy percre, Tom. Beszélnem kell magával. – Gypsy utált hazudni, de most nem volt más választása. – Haza kell mennem Lolához. Történt... valami.

A főnöke rettentően ideges lett.

– Az istenért, Gypsy, tudja jól, hogy így is kevesen vagyunk! Nem érne rá egy óra múlva, amikor elmúlik ez a roham?

Gypsy rémesen érezte magát, mégis megrázta a fejét, és már vette is le a kötényt.

– Sajnálom, Tom. Higgye el, nagyon sajnálom!

A férfi összefonta maga előtt a karját, az arcára fenyegető kifejezés ült ki.

– Én is sajnálom, Gypsy. Nem örülök, hogy ezt kell mondanom magának, de ez így nem mehet tovább. Az elmúlt két hétben is mindennap késett.

Gypsy védekezni akart, el akarta mondani, hogy milyen nehéz bébiszittert találni, ha az ember több műszakban dolgozik, de Tom még nem fejezte be.

– A munkája ellen nincs kifogásom. De százával állnak sorban ezért az állásért olyanok, akik nem hagynak cserben, amikor a legnagyobb szükségem van rájuk. – Vett egy nagy levegőt. – Úgyhogy ha most elmegy, akkor el van bocsátva.

Gypsy ránézett Tomra, és szomorúan megrázta a fejét. Szerencsére van még egy kis megtakarított pénze, azzal talán kihúz néhány hetet.

– Nincs más választásom. Sajnálom.

A főnöke széttárta a karját.

– Én is sajnálom. Nekem sincs más választásom.

Gypsy erre szó nélkül összeszedte a holmiját, és a hátsó ajtón keresztül távozott.

Rico a nadrágzsebébe süllyesztett kézzel állt a London központjában levő penthouse lakása ablakánál, és a szíve vadul kalapált. Ennek oka persze nem a vörös hajú szépség volt, akitől az imént meglehetősen kurtán-furcsán vett búcsút, hanem a kis pincéernő, aki másodszor is kicsúszott a kezei közül.

És a legrosszabb az egészben, hogy rájött, még mindig örülten kívánja ezt a nőt.

A vágy, hogy Gypsy az övé legyen, és csak az övé, két évvel ezelőtt menekülésre készítette. Megijedt, mert korábban soha senki iránt nem érzett hasonlót. És ma este kiderült, hogy semmi sem változott. Ma is ugyanúgy vágyik rá, mint akkor.

Kivette a nadrágzsebéből a papírdarabot, amire felírta a lány nevét és címét. Elmosolyodott. Az étteremtulajdonostól megtudta, hogy tényleg Gypsynek hívják. Gypsy Butlernek. Most már csak azt kell kiderítenie, mi vonzza őt annyira ebben a lányban, aki mindössze egyetlen szenvedélyes éjszakára volt az övé. Ahogyan azt is, hogy vajon Gypsy miért menekül előle.

Másnap reggel Gypsy a szemerkélő esőben a szupermarketből igyekezett hazafelé az alvó Lolát ócska babakocsijában tolvá. Sötét gondolatok kínozták.

Az utóbbi időben két dologtól félt igazán, és most gyors egymásutánban mindkettő bekövetkezett: találkozott Rico Christofidesszel, és elvesztette az állását.

Ahogy a férfit gondolt, még most is egész testében remegett. Igen, sajnos még mindig ugyanolyan lélegzetelállítóan néz ki, mint két évvel ezelőtt, amikor egy diszkóban megismerkedtek.

Ő akkoriban éppen új életet akart kezdeni, és a sok bánat meg csalódás után nyilván könnyű préda volt egy olyan tapasztalt nőcsábász számára, amilyen Rico Christofides.

Ennek ellenére biztos nem figyelt volna fel rá, ha ő is úgy lett volna öltözve, mint a többiek: szövetnadrágban, vasalt ingben és zakóban. De Ricón egy szál póló és szűk farmer volt, amelyek szinte már illetlenül hangsúlyozták izmos felsőtestét, keskeny csípőjét és hosszú combját. Olyan érzéki kisugárzása volt, hogy mellette az összes többi férfi vérszegénynek tűnt.

De ez még nem volt elég! Úgy bámulta őt, hogy Gypsy már a pillantásától úgy érezte, mintha áramot vezettek volna a testébe!

Pedig teljesen véletlenül tért be aznap este abba a klubba. Meghallotta kintről a zenét, és kedve támadt táncolni egyet. Felszabadult volt, végre azt csinálhatott, amit akart, nem ellenőrizték minden lépését. Hat hónappal azelőtt halt meg az apja, ám ez neki nem okozott igazi szomorúságot, hiszen az apja sohasem szerette őt.

Aztán amikor ez a varázslatos idegen odament hozzá, Gypsy mindjárt elvesztette a fejét. Rico olyan elképesztően jól festett, olyan titokzatos volt, olyan szexi... És volt valami a szemében, ami a lelke mélyéig megérintette.

Hirtelen abbahagyta a táncot, és csak állt a parkett közepén megbabonázva. Biztosan tudta, hogy van valami sorsszerű kettejük találkozásában. A férfi úgy nézett rá, mintha a feje búbjától a talpáig magának akarná őt.

– Miért nem folytatod? – kérdezte.

Mély, érzéki hangja volt, és érezhető akcentussal beszélt angolul.

Szóval külföldi. Ahogy a férfi ránézett az acélszürke szemével, neki mindjárt bizseregni kezdett a bőre.

– Éppen indulok – nyögte ki.

– Hiszen még csak most jöttél!

Szóval az idegen már régebb óta figyel. Gypsynek eszébe jutott, hogy milyen önfeledten táncolt mostanáig, és egészen belepirult.

– De ha mindenáron menni akarsz, elkísérlek – ajánlkozott a férfi.

Milyen rámenős!

– Hiszen nem is ismerjük egymást.

– Jó, akkor legalább táncoljunk egy kicsit, mielőtt elmész.

Az, hogy nem hízelgett neki, nem udvarolt, nem próbált flörtölni, csak még vonzóbbá tette a férfit a szemében.

Gypsy emlékezett, milyen kétségbeesetten próbált ellenállni neki, de a végén mégiscsak engedett. Egy ideig szorosan összebújva táncoltak, aztán hagyta, hogy a férfi kézen fogja, és kivezesse a klubból. Ezen a napon mindent maga mögött hagyott, ami az apjához kötötte. Abban a pillanatban Rico volt számára a megtalált szabadság szimbóluma.

Aztán azt is hagyta, hogy elcsábítsa. Másnap meg átlépjen rajta, mint egy kupac kutyapiszkon. Milyen olcsó prédának érezte magát, amikor azt a cédulát elolvasta! Még jó, hogy egy köteg bankjegyet nem tett mellé a gazember.

De miért jut ez az egész éppen most az eszébe?

Amikor zöldre váltott a lámpa, a lány gyorsan átkelt az úttesten. De ő is emlékszik rád... Gypsy tudta, hogy más nőket ez örömmel töltene el, benne azonban inkább rémületet keltett.

Már csak egy sarokra volt a lakásuktól, amikor megint elfogta a kétségbeesés. Ez a sok lepusztult ház, ezek a céltalanul lődörgő fiatalok... Neki magának mindegy lett volna, hol lakik, de ha arra gondolt, hogy a gyermeke itt fog felnőni, összeszorult a szíve. Hiszen itt még egy normális játszótér sincs, mert azt is rögtön tönkreteszik a vandálok. Nagyot sóhajtott. Igen, ha akarta volna, sokkal jobb környékre is költözhetett volna, de ő úgy döntött, hogy az apja pénzéből egyetlen centet sem fogad el.

Hirtelen feltűnt neki, hogy egy csillogó fekete limuzin parkol az út szélén. Ez csak valamelyik helyi maffiafőnöké lehet. Bár igazság szerint ez az autó még ahhoz is túl jó.

Már csak pár lépés választotta el a kocsitól, amikor váratlanul kinyílt az ajtaja, és egy magas, napbarnított, izmos férfi szállt ki belőle, majd nyújtózkodott egyet, mint egy párduc.

Gypsy szíve örülten kalapálni kezdett. Az illető, aki mindössze néhány méterre állt tőle, Rico

Christofides volt!

2. FEJEZET

Gypsyn szokás szerint egy használtan vett, kopott farmer és a januári hideg miatt többretegnyi ócska pulóver volt, a dzsekije és a lábán levő sportcipő ugyancsak a használtruha-kereskedésből származott. Dús, hullámos haját a szeméig behúzott sapka alá rejtette. Bezzeg Rico pont úgy néz ki a méregdrága fekete szövetkabátjában – amely alatt nyilván méretre szabott elegáns öltönyt visel –, ahogy egy gazdag iparmágnást elképzelsz az ember.

A férfi összevont szemöldökkel nézte őt, és amikor a pillantása a babakocsira és az esővédő fólia alatt édesdeden alvó Lolára tévedt, Gypsynek elszorult a szíve.

Vajon észreveszi, hogy az ő lánya?

Ugyan már, hogy venné észre! Sőt ha valaki ilyet állítana, nyilván beperelné. Viszont ha mégis kiderülne, hogy ő a kislány apja, akkor Lolának többé nem lenne nyugta tőle, ahogyan neki sem volt az apjától, miután az kénytelen volt őt a lányának elismerni.

Rico és az ő apja ugyanahhoz a világhoz tartoztak. Mindketten annak köszönhatték a hatalmukat és a vagyonukat, hogy gátlástalanul átgázoltak másokon. Gypsy apja ismerte is Ricót, és kíméletlen, kemény üzletemberként emlegette.

Rico csodálkozva figyelte a felé közeledő fiatal nőt. Így messziről meglehetősen jelentéktelen volt a külseje, sőt a ruhája olyan volt, mintha a kukából öltözködne.

És gyermeke van! Lehet, hogy tévedett? Lehet, hogy csak névazonosságról van szó?

Ám ahogy a nő egy kicsit közelebb ért hozzá, kiderült, hogy szó sincs tévedésről: ugyanaz a kétségbeesett vágyakozás tört rá, mint két évvel ezelőtt, amikor először találkoztak. Igen, ő az, semmi kétség!

A finom arc, a telt ajak, a hosszú szempilla, a nyílt tekintet és a kopott sapka alól előbukkanó dús hajfürtök – mind-mind ismerős volt Ricónak. Hirtelen felelevenedtek benne annak a napnak az emlékei. Emlékezett, milyen rosszkedve volt akkor ott a bárban, és hogy már éppen készült hazamenni, amikor belépett a lány, egyszerű farmerban és testhez simuló felsőben. Olyan más volt, mint a többi agyonsminkelt, utolsó divat szerint öltözött cicababa!

A vékony póló alatt kirajzolódott feszes, kemény melle, és mihelyt belépett, mindjárt a táncparkett felé vette az irányt. Milyen önfeledten táncolt, milyen kecsesen mozgott! Ricónak rengeteg nővel volt már dolga életében, de ez a hajlékony testű, törékeny lány, akiből valami különös érzékiség sugárzott, jobban elvarázsolta, mint bármelyik babaarcú szépség, akit korábban ismert. Zuhatagként a vállára omló mézszőke hajával valahogy maga volt a megtestesült szabadság.

Igen, első látásra elbűvölte. És ez mintha azóta sem változott volna. De hogyhogy ilyen nyomorúságos környéken lakik? Hiszen itt kifejezetten veszélyes élni!

Gypsy elhatározta, hogy úgy tesz, mintha nem ismerné meg Ricót.

– Bocsánat, uram, átengedne?

De a férfi nem mozdult. Csak nézett rá acélszürke szemével. Egek, ez a pillantás! Gypsy lelki szemei előtt hirtelen megjelent két szenvedélyes szerelemben egyesülő, verejtéktől nedves test... Próbált nem emlékezni, de hiába.

– Miért szöktél el tegnap este?

– Haza kellett jönnöm a lányomhoz.

Jaj, most elismerte, hogy tényleg elfutott!

Az eső egyre jobban zuhogott. Rico a kapura mutatott.

– Segítek bevinni a babakocsit, jó?

– Nem kell, máskor is egyedül szoktam – tiltakozott Gypsy.

Nem akarta, hogy a férfi meglássa, milyen lakásban lakik. És főleg nem akarta őt Lola közelébe

engedni. De Rico addigra már fel is emelte a babakocsit, úgyhogy Gypsy nem tehetett mást, előrement, és kinyitotta neki a kaput. Mielőtt még bármit tehetett volna, ott álltak az ő szegényes kis földszinti apartmanjának az előszobájában. Meghatottan nyugtázta, hogy a férfi milyen finoman, óvatosan teszi le a földre a babakocsit.

– Van egy törülköződ? – kérdezte.

– Törülközőm? – kérdezte Gypsy elkerekedett szemmel.

– Igen – felelte a férfi. – Csuromvíz vagy... ahogy én is.

– Törülköző – ismételte meg Gypsy gépiesen. Aztán gyorsan összeszedte magát. – Persze, van törülközőm.

Gyorsan bement a parányi hálószobába, ahol Lolával együtt aludtak, kivett a szekrényből egy törülközőt, és odaadta Ricónak.

De a férfi visszaadta neki.

– Előbb te törülközz meg! Teljesen át vagy ázva. Biztos van még egy.

Gypsy csak állt, és bárgyún nézett rá.

– Persze, persze hogy van – dadogta. – Itt van magának ez, én mindjárt hozok magamnak egy másikat.

De miért nem megy már el?

Amikor visszajött, Rico éppen a haját szárította a törülközővel. A kabátját az egyik ócska szék támlájára akasztotta.

A lány kénytelen volt megállapítani, hogy rettentően szexi a kócos hajával. Ráadásul volt benne valami olyan eleven és vibráló, hogy Gypsy egyszerűen szánalmasan jelentéktelennek érezte magát mellette.

A férfi a homlokát ráncolva nézett rá.

– Miért nem veszed le a kabátodat és a sapkádat? – Körülnézett. – Nincs itt valahol egy fűtőttest?

Gypsy kissé vonakodva gombolni kezdte a dzsekijét. Igaza van. Már csak az hiányzik, hogy beteg legyen. Amikor levette a kabátját, és Rico végigjáratta a tekintetét a kopott ruházatán, elpirult.

– A fűtőttestünk ma reggel tönkrement – hebegte. – A szerelő csak holnap tud jönni.

Rico értetlenkedve nézett rá.

– Nincs fűtés a lakásban? Hiszen kinn fagy, neked pedig van egy gyereked.

Gypsy büntudatosan lesütötte a szemét.

– Csak ma reggel óta nem működik. Elleszünk addig, amíg meg nem javítják...

Elhallgatott, mert eszébe jutott, hogy a kevéske megtakarított pénze aligha fedezi a költségeket.

Ránézett Rico Christofidesre, aki szétterpesztett lábbal állt előtte, és egyáltalán nem úgy tűnt, mint aki egyhamar távozni akar. Némi gondolkodás után megkérdezte tőle:

– Megkínálhatom egy teával vagy egy kávéval?

A férfi összevont szemöldökkel nézett rá. Aztán elmosolyodott, és azt mondta:

– Köszönöm, egy kávé elfogadok. De tejet és cukrot nem kérek bele.

Erősen és keserűn szereti – nem véletlenül, gondolta Gypsy, és bement a főzőfülkébe, hogy vizet forraljon. Imádkozott, hogy Lola fel ne ébredjen, amíg Rico Christofides el nem megy.

Miközben a lány a főzőfülkében tüsténkedett, Rico körülnézett a sivár, szegényes lakásban. Milyen szörnyű hely! Most, hogy Gypsy nem volt mellette, megint képes volt normálisan gondolkodni, és azt kérdezte magától, vajon mit keres ő itt. Különösen amikor a rozoga babakocsira nézett. A józan esze azt mondta, hogy találjon ki gyorsan egy kifogást, és tűnjön el innen, de valami nála erősebb mégis maradásra készítette.

A gyerek még nagyon kicsi, tehát nyilván azután született, hogy Gypsy vele megismerkedett. És bár tudta, hogy nincs joga haragudni rá, valami miatt mégis haragudott.

Ám amikor a lány kezdte lehúzni magáról az ócska pulóverét és a még ócskább sapkáját, azonnal elfeledkezett mindenről. Elnézte apró kezének fürge mozdulatait, és eszébe jutott, ahogy annak idején ezek a kezek az ő legérzékenyebb testrészét simogatták, míg a végén már kérnie kellett, hogy hagyja abba. Miért mondja, hogy nem ismeri? Hiszen biztos, hogy az az éjszaka neki is

feledhetetlen élményt jelentett.

Rico büszke volt rá, hogy jó szerető. De olyan élményben, amilyenben azon az éjszakán, még soha nem volt része. Vajon ezért akarta mindenképpen viszontlátni Gypsyt? Vagy van valami más is, ami hozzá köti? Ez a gondolat egészen megrémítette. Hiszen ő soha nem akart mást a nőktől, csak szexet. De azon az éjszakán Gypsy olyan vágyakat ébresztett benne, amilyeneket korábban senki.

Miközben ezen töprengett, a lány megérkezett a kávéval. Odanyújtotta neki a csészét, de közben nem nézett a szemébe.

Miért bámul így? Gypsy Lolához menekült Rico pillantása elől. Legnagyobb megkönnyebbülésére a gyerek még mindig békésen aludt. Az arccskája rózsás volt, hosszú, söprűs szempillái árnyékot vetettek hamvas bőrére. Ahogy meglátta a kicsit, Gypsynek szokás szerint melegség öntötte el a szívét. És akkor hirtelen lelkiismeret-furdalása támadt Rico miatt, aki ott áll tőlük pár lépésre, és nem is sejti, hogy ő ennek a bájos csöppségnek az apja.

Gypsy felegyenesedett, és védekezően összefonta a karját maga előtt. Ugyan már! Neki minden oka megvolt rá, hogy ne mondja el Ricónak, gyereket vár tőle.

A következő pillanatban legnagyobb meglepetésére a férfi elővett egy nagy lábost a konyhaszekrényből, és letette a sarokba, ahol csöpögött a víz a beázott mennyezeten keresztül. A fenébe! Ezt is észrevette!

– Szóval mit óhajt tőlem? – kérdezte.

Rico Christofides azonban nem válaszolt mindjárt, hanem a legnagyobb lelki nyugalommal helyet foglalt a kis kanapén, és intett Gypsynek, hogy ő is üljön le. Szemlátomást nem sietett. Ráérősen szűrölte a kávéját, aztán az üres csészét letette maga elé az összekaristoltsz asztalra.

– Szeretném tudni, miért csinálsz úgy, mintha most látnánk egymást először. Amikor egyszer már meglehetősen intim helyzetben is voltunk együtt.

– Igen, tudom, hogy találkoztunk már. De azt az ismeretséget nem szeretném felfrissíteni.

Rico sokáig nézte a lányt.

– Lehet, hogy nem hiszel nekem – mondta elgondolkodva –, de nagyon sajnáltam, hogy akkor magadra hagytalak.

Gypsy összeszorította az ajkát. Ez megint csak valami taktika.

– Igen, eltaláltad. Nem hiszek neked. Többek közt a miatt a cetli miatt sem, amit akkor otthagytál nekem.

– Akármit is gondolsz rólam, nem szokásom klubokban nőket felszedni, aztán meg szállodában szexelni velük.

Gypsy egykedvűen megvonta a vállát.

– Mi közöm hozzá?

– Ahogy elnézem, az ilyen egyéjszakás kalandok inkább rád jellemzőek – állapította meg Rico gúnyosan, és a fejével a babakocsi felé bökött.

Gypsy dühösen felpattant.

– Hogy merészelsz ilyet mondani? Előtted soha életemben nem csináltam ilyet.

A férfi összevonta a szemöldökét.

– Utána viszont elmélyítetted a frissen szerzett ismereteidet, Gypsy Butler, amint látom. Mert ugye így hívnak?

A lány bólintott.

– Igen. Az anyám rajongott Gypsy Rose Leeért, innen a nevem.

Azt nem említette, hogy sokáig senki nem hívta őt így, csak miután meghalt az apja.

– Szóval, mit akarsz? – kérdezte felszegett fejjel. – Nem érek rá.

– Miért ilyen sürgős, hogy megszabadulj tőlem? – kérdezte a férfi gyanakodva. – Miért érte meg még azt is, hogy kirúgjanak az állásodból?

Gypsy a megdöbbenéstől másodpercekig nem jutott szóhoz.

– Ezt meg honnan tudod?

Rico megvonta a vállát.

– Hallottam, amint a pincérek egymás közt beszéltek. – Majd váratlanul nekiszegezte a kérdést:
– Egyébként ki a gyereked apja?

Te vagy az apja, te hólyag! – gondolta Gypsy, de dacosan előreszegett állal csak ennyit mondott:

– Nincs apja. Csak ketten vagyunk – felelte, és igyekezett nem mutatni, mennyire fél.

– Ez is azt bizonyítja, hogy nekem van igazam. Lefeküdtél valakivel még utánam is.

Gypsy nem bírta tovább idegekkel. Dühösen felugrott.

– Nem! Nézze, Christofides úr. Magának itt semmi keresnivalója. Kérem, távozzon!

A férfi felkapta a fejét, és Gypsyben csak akkor tudatosodott, hogy mit mondott.

– Szóval tudod, hogy ki vagyok. Akkor is tudtad?

Gypsy nyomorultul érezte magát. Annak, hogy kicsúszott a száján a férfi neve, beláthatatlan következményei lehetnek.

– Nem, nem tudtam... – dadogta. – Csak másnap jöttem rá, amikor hallottam a hírekben, hogy...

Az úgy történt, hogy ő reggel elolvasta azt a cédulát, és rájött, hogy Rico elhagyta. A sarokban még mindig szólt a tévé, ebből tudta, hogy tévét nézett, mielőtt elment. Ám legnagyobb meglepetésére pár perccel később őt magát látta a képernyőn, simára borotvált arccal, méretre szabott, elegáns öltönyben, riporterek hadának és egy tekintélyes méretű sleppnek a gyűrűjében. Akkor jött rá, hogy ki az a férfi, akivel az éjszakát töltötte.

– Mégsem próbáltál soha kapcsolatba lépni velem. – Rico szinte felnyársalta a szemével. – Egyszerűen fogtad magad, és elmentél.

Úgy látszik, nem sok nő akadt az egyéjszakás kalandjai közt, aki ne próbálta volna magát a nyakába varrni, gondolta Gypsy.

– Igen, elmentem – bólintott hevesen. – Amikor megtaláltam a céduládat, hirtelen úgy éreztem magam, mint egy könnyű nőcske. Egy ringyó. De semmi kedvem tovább beszélgetni veled. Légy szíves, menj el!

És ebben a pillanatban felsírt a gyerek a babakocsiban. Lola felébredt, és követelte, hogy foglalkozzanak vele.

3. FEJEZET

Úgy látszik, nem tudja megbocsátani, hogy akkor magára hagytam, gondolta Rico. Most meg szabadulni akar tőlem, mert szeretne végre a gyerekével törődni.

De miért olyan az arca, mint az űzött vadé? Szemlátomást fél valamitől. Vajon mitől?

Ricóból a gyereksírás legnagyobb meglepetésére nem azt váltotta ki, hogy el innen, amilyen gyorsan csak lehet. Sőt! Valami megmagyarázhatatlan okból minden, ami Gypsyvel volt kapcsolatos, fontos volt neki. Végére akart járni a titkának. És ettől még a gyerek bömbölése sem tudta eltántorítani.

Pedig sosem tudott mit kezdeni a gyerekekkel. A négyéves unokahúgával meg a csecsemő unokaöccsével elvult, de azt a rajongást, amivel az öccse viseltetett irántuk, igazából sosem értette. Ő maga egyáltalán nem tervezett családot alapítani. Azok után, amilyen gyerekkora volt...

– Nem kellene megnézned, mi baja? – kérdezte kissé ingerülten a lányt.

Gypsy erre odament a babakocsihoz, és lehúzta a kicsiről a takarót, aki erre rögtön abbahagyta a sírást. Amikor meghallotta az anyja csitító szavait, a rend kedvéért még szípigott egy kicsit, aztán elcsendesedett.

Gypsy kiemelte a kicsit a babakocsiból, és ahogy ránézett, minden baját elfelejtette. Lola bűbájos, boldog kisbaba volt, egyszerűen nem lehetett neki ellenállni. Szinte mindig mosolygott, és Gypsy is boldog volt, ha csak ránézett. A gyerek volt a mindene, a szeme fénye.

Miközben lehúzta róla a kabátkáját, azt remélte, hogy Rico most már tényleg távozik. Hiszen elég nehéz valakivel a közös szerelmi élményekről beszélgetni úgy, hogy közben az ember a gyerekével foglalkozik. Ricónak tudomásul kell vennie, hogy őt többet nem kaphatja meg. A baj csak az, hogy még mindig rettenetesen kívánja...

Lola most már teljesen éber volt. Amikor meglátta Ricót, kis öklét betömte a szájába, és még szorosabban bújt az anyjához. Aztán rámutatott a férfira, és valamit magyarázni kezdett. Persze mint minden kisbaba, biztos volt benne, hogy pontosan értik, mit akar.

Később Gypsy letette a földre, mire a kicsi odatotyogott Ricóhoz, és felnézett rá. Az arccsokájáról csak úgy sugárzott a bizalom, Gypsynek mégis rossz előérzete támadt, mert észrevette, hogy a férfi viszont kifejezetten megdöbbenve bámul a gyerekre.

Lola kissé elbizonytalanodva nézett hol az anyjára, hol Ricóra, majd miután az idegen nem reagált a közeledésére, visszatotyogott az anyjához, és nyújtogatta a karocskáját, hogy vegye fel. Gypsy felkapta, és magához ölelte.

– Mi is a neve? – kérdezte Rico egy-két percnyi, örökkévalóságnak tűnő hallgatás után.

Tudja! – gondolta Gypsy rémülten. Ha nem vak, akkor látja. Hiszen teljesen egyforma a szemük színe, az álluk formája, minden. Lola szinte Rico kicsinyített mása.

– Lola – felelte alig hallhatóan.

– És mennyi idős pontosan? – folytatta a férfi a vallatást anélkül, hogy egy pillanatra is elfordította volna a tekintetét a gyerekről.

Gypsy kétségbeesetten hunyta le a szemét. Vége, nincs menekvés.

– Tizenöt hónapos – suttopta.

– Nem hallottam pontosan – mondta Rico olyan hangon, hogy Gypsy egészen megrémült.

– Tizenöt hónapos – ismételte meg a lány most már egy kicsit hangosabban.

És most először újra egymás szemébe néztek. A férfi tekintete szörnyű érzelmi zűrzavarról árulkodott: egyszerre fejezett ki gyanakvást, megvilágosodást, rémületet, megbotránkozást és ki tudja még mi mindent.

– Ez lehetetlen – közölte rekedt hangon. – Ha tizenöt hónapos, és te nem feküdtél le rögtön utánam valaki mással is, akkor ez azt jelenti, hogy... hogy a gyerek az enyém. De miért nem szóltál erről? Hiszen az enyém, igaz?

Gypsy jobb híján Lolába kapaszkodott. Nem hallgathatja el tovább az igazságot, ebben most már biztos volt.

– Nem feküdtem le utánad más férfival – suttozta. Majd lehajtva a fejét hozzátette: – És előttem sem.

– Szóval akkor tényleg az enyém a kislány.

Gypsy bólított, de most már egész testében reszketett. Lola meg, mintha csak megérezett volna valamit a levegőben vibráló feszültségből, hirtelen nyűgösködni kezdett.

Gypsy végtelenül hálás volt neki az időzítésért, mert így egy kis időre megszakíthatta a kínos beszélgetést.

– Éhes, meg kell etetnem – mondta, és kimenekült a konyhába.

Ott beletette a kicsit a babaszékbe, és gügyögni kezdett neki. Úgy érezte, ha most nem örül meg, akkor soha. Hiszen pár lépésre tőle itt van az az ember, akinek hatalmában áll gyökerestül felforgatni mindkettőjük életét.

Rico úgy érezte magát, mint akire villám sújtott le. A döbbenet szinte megbénította. Tizenhat éves kora óta maga irányította az életét, és azt hitte, ez így is lesz, amíg csak él. Most pedig szembesülnie kellett vele, hogy tévedett.

Nem, ez túl sok volt. Kirohant a lakásból, feltépte a ház előtt parkoló kocsija ajtaját, kivett a minibárból egy üveg whiskyt, és jól meghúzta. Utána érezte, hogy kezd kitisztulni a feje. Igen, ez a nő aljas módon elárulta őt!

Hirtelen eszébe jutott minden. Hogy gyerekkorában ő is azt hitte, a vér szerinti apja nem akar tudni róla. De ez nem volt igaz. Valójában az anyja és a mostohaapja táplálták benne ezt a tévhitet. A történet most kis híján megisméltődött. Gypsy meg akarta fosztani őt a saját húsától és véréből. Ha tegnap véletlenül nem abba a vendéglőbe tér be vacsorázni, akkor soha nem ismerte volna meg a lányát. A gondolattól majd esztét vesztette. Gyorsan visszadobta a whiskyt az autóba.

De máától minden más lesz! Mostantól rajta tartja a szemét Gypsyn. És bűnhődni fog azért, amit ellene elkövetett!

Gypsy is rettentően fel volt dűlva. Persze próbált nyugalmat erőltetni magára, megetette a kislányát, de közben hallgatózott, hogy mi van odakint. Amikor a férfi kirohant a lakásból, kicsit megkönnyebbült. De haragudott is rá. Hogy lehet ennyire elutasító a gyerekével?

Pedig nem érte váratlanul a reakciója. Az ő apja is így reagált rá eleinte: tagadással és elutasítással.

Nem baj, jól van ez így. Ő könnyített a lelkiismeretén, Rico Christofides most már tud mindent. Később meg majd Lolának is elmondja, ki volt az apja, és miért nem tudtak ők ketten együtt élni. Csak azt sajnálta, hogy a gyermekének ilyen nyomorúságos körülmények közt kell felnőnie.

Ám ez talán még mindig jobb annál, ami vele történt azután, hogy az apja a szegény, beteg édesanyja könyörgésére végül magához vette őt. A szülei annak idején úgy ismerkedtek meg, hogy az anyja takarítónőként dolgozott az apja cégénél. Az apja nagyon gazdag ember volt, és fűt-fát ígért az anyjának, hogy az ágyába csalja. De amikor kiderült, hogy terhes, azonnal kidobta. Az anyja utána nem talált többé állást, nem tudta fizetni a lakbért, és az utcára került.

Élete első hónapjait Gypsy azon a hajléktalanszállón töltötte, ahol a szülés után az anyja menedéket talált addig, amíg nem tudott újra takarítást vállalni. Nem sokkal később aztán szerzett magának a város egyik leplepusztultabb negyedében egy szociális bérlakást.

Gypsy kicsi korától tudta, hogy az anyja milyen súlyos anyagi problémákkal küzd, és amiben tudott, segített neki. Aztán egy szép napon arra ment haza az iskolából, hogy az anyja eszméletlenül fekszik a kanapén, mellette a földön gyógyszeres fiolák hevertek.

Az életét végül sikerült megmenteni, de ígéretet kellett tennie a gyámhivatalnak, hogy lemond a gyermekéről az apa javára. Csak ennek volt köszönhető, hogy Gypsy nem került hatévesen nevelőszülőkhöz. Az anyját soha többé nem látta. Csak később tudta meg, hogy az apja megtiltotta neki, hogy megpróbáljon kapcsolatba lépni vele.

Ám Gypsy nem akarta ezekkel a szomorú emlékekkel nyomasztani magát. Feszülten figyelte,

hogy meghallja-e a távozó autó hangját, de nem hallott semmit. Vajon Rico mit csinálhat? Meggyőződött róla, hogy Lola biztonságosan ül az ülésben, majd kiment megnézni, mi történt. A lakásajtó tárva-nyitva állt, úgyhogy odament, hogy becsukja. Már a kilincsen volt a keze, amikor meghallotta a férfi nehéz lépteit a folyosón.

Visszajött! Gyorsan megpróbálta bezárni az ajtót, de Rico addigra már odaért, és betette a lábát a résbe. Aztán egy erőteljes mozdulattal félretolta őt az útból.

– Ugye nem gondolod, hogy ilyen könnyen megszabadulsz tőlem?

Ez volt minden, amit mondott.

4. FEJEZET

Aztán se szó, se beszéd benyomult a lakásába, Gypsy pedig lehajtott fejjel, szorongva követte. Egyszerűen képtelen volt belenézni a férfi acélszürke szemébe, mert látszott rajta, hogy rettenetesen dühös. Most készül feldúlni az életüket, ő pedig nem tehet ellene semmit.

– Nem örülök, hogy itt van, Christofides úr – mondta, amikor végre meg tudott szólalni. – Nem akartam, hogy...

A férfi keserűen felnevetett.

– Hát persze! Nem akartad, hogy tudomást szerezzek a lányom létezéséről. És ha tegnap este másik vendéglőbe tévedek be, akkor el is érted volna a célotat. – Összeszorította érzéki ajkát, és gyilkos pillantást vetett a lányra. – Még belegondolni is hátborzongató!

– Nem hagyta, hogy végigmondjam – felelte Gypsy könyörgő hangon. – Én azt nem akartam, hogy így tudja meg. Magam akartam elmondani... egyszer, valamikor később.

– Igen? És mégis mikor? – kérdezte Rico maró gúnnyal. – Tízéves korában? Vagy még később? Amikor már felnőtt, és végleg gyökeret vert benne a meggyőződés, hogy az apja cserben hagyta? Ez volt a terved? Azzal a hazugsággal akartad traktálni, hogy az apja nem akart tudni róla, ugye?

Gypsy szomorúan rázta a fejét. Szinte fizikai rosszullétet okoztak neki a férfi vádló szavai.

– Nem, egyáltalán nem ez volt a tervem. Valamikor egészen biztosan elmondtam volna neki, hogy mi történt... ahogyan magának is. Esküszöm.

De tudta, hogy ez nem hangzik túl meggyőzően. Rico továbbra is fenyegetően tornyosult fölé, és a lány attól tartott, hogy mindjárt elkapja, és jól megrázza. Vagy valami még rosszabbat tesz. Látszott, hogy nehezen tud uralkodni magán, ettől pedig most először félni kezdett tőle. Hátrált egy lépést.

– Ne aggódj! Hozzád még pizskavassal sem nyúlok többet. Persze ha férfi lennél...

Nem kellett befejeznie a mondatot.

Gypsy szívesen mesélt volna neki magáról és a terveiről. Hogy pszichológiát tanult az egyetemen, mert gyerekpszichológusnak készült. És hogy csak akkor akart neki beszélni Loláról, miután önálló egzisztenciát teremtett magának, hogy ne kelljen teljesen kiszolgáltatottan elébe állnia.

Csak az volt a baj, hogy most is mágnesként vonzotta a férfi, aki csípőre tett kézzel, haragosan állt előtte. Neki pedig egyre csak azon járt az esze, hogy milyen tökéletes Rico teste, és nem tudott nem gondolni arra, hogyan simogatta annak idején... és álmában hogyan simogatja gyakran ma is.

A váratlan sokktól és saját, hirtelen feltámadt vágyától teljesen összezavarodott. Érezte, hogy minden vér kiszalad az arcából, úgyhogy gyorsan leroskadt egy székre, mielőtt még elájult volna. Ám Rico Christofides arcán nem volt részvét, és Gypsy tudta, hogy muszáj összeszednie magát.

Ebben a pillanatban sírni kezdett a kislány a konyhában. Gypsy biztos volt benne, hogy Lola megérezte az ő kétségbeesését, ezért gyorsan odament hozzá, kikapta a gyerekülésből, és magához ölelte.

Majd Ricóhoz fordult.

– Kérem, menjen el! Most már tudja, hol találhat meg bennünket, de nem akarok magától semmit. Nincs szükségünk semmire.

– Én viszont akarok valamit tőled! – Gypsyre ostorcsapásként hatott a férfi hangjából sugárzó megvetés. – Mégpedig a lányomat. És amíg ő maga nem tudja megmondani, hogy mit akar, addig én fogom eldönteni helyette.

– Én vagyok az anyja, és úgy határoztam, hogy egyedül fogom őt felnevelni. Én tudom a legjobban, hogy mire van szüksége, és mire nincs.

– Fogadni mernék, hogy azt mondtad a hatóságoknak, nem vagyok hajlandó elismerni a gyermekemnek – jegyezte meg Rico gyűlölködve. – Szerepelek egyáltalán a születési anyakönyvi kivonatában?

Gypsy megint elsápadt. A kórházban azt mondta, nem tudja, ki a gyerek apja. És ha azon a bizonyos reggelen nem olvasott volna újságot, akkor tényleg nem is tudta volna.

Amikor a férfi közelebb lépett hozzá, remegni kezdett. Attól tartott, hogy talán erővel akarja elvenni tőle Lolát, aki most megint sírva fakadt.

Rico erre azonnal visszakozott.

– Az ördög vigyen el, Gypsy Butler! – mondta. – Hogy hallgathattad el előlem, hogy gyereket vársz? Hiszen pontosan tudtad, ki vagyok.

Gypsy igyekezett megőrizni a nyugalalmát, már csak Lola miatt is.

– Meg akartam védeni őt. Illetve magunkat.

Látszott, hogy Rico is észrevette a kicsi nyugtalanságát, ezért lehalkította a hangját.

– És mégis mitől akartad megvédeni?

Gypsy kereste a megfelelő szavakat. Hogy magyarázza el ennek a férfinak, mit érzett, amikor kiderült, hogy terhes?

– Hála a médiának elég sokat tudtam rólad. Például azt, hogy bepereltél egy nőt, mert azt merte állítani, hogy te vagy a gyereke apja. Az a nő teljesen belerokkant lelkileg a perbe.

Rico türelmetlen mozdulatot tett a kezével.

– De azt nem tudod, hogy pontosan mi történt. Példát akartam statuálni. Hogy soha többet egyetlen nő se próbáljon engem a jövőben ilyen módszerrel csőbe húzni.

Gypsy öntudatosan előreszegte az állát.

– És még csodálkozol, hogy nem futottam mindjárt hozzád, hogy beszámoljak a terhességemről? Azzal, hogy azon a reggelen se szó, se beszéd leléptél, világosan értésemre adtad, hogy nem kívánsz többé látni. Nem akartam úgy járni, mint az a nő.

Rico közel állt hozzá, hogy bevallja Gypsynek, mennyire megbánta, amit tett. És hogy később próbálta őt hívni a szállodában, de már nem tudta elérni. Ám a végén mégis úgy döntött, hogy nem szolgáltatja ki magát ennyire. Nem mutathat gyengeséget senki előtt.

– Azzal a nővel én korábban csak nyilvános helyen találkoztam – mondta. – És mivel nem sikerült behálóznia, mindenféle piszkos trükkel próbálkozott. Például azzal, hogy azt állította, én vagyok a gyereke apja. Ezért kértem a bíróságtól, hogy csináltassanak apasági tesztet.

Gypsynek a hideg futkosott a hátán. Igen, ez a férfi tényleg könyörtelen.

– Egy életre tönkretetted azzal, hogy a bíróság elé citáltad.

– Csak magát okolhatja – felelte a férfi rezzenéstelen arccal. – Megkértem, hogy vonja vissza az állítását, de ő azt hitte, könnyű dolga lesz velem. Fizetni fogok, mint a katonatiszt. A bírósági tárgyaláson aztán elég gyorsan bevallotta, ki valójában a gyereke apja. Mint kiderült, a pasasnak csak rongyos egymilliója volt, és azt ő kevesellte. Ám a végén mégis kénytelen volt vele beérni. Hidd el, az a nő nem érdemel szánalmat!

Gypsy kénytelen volt bevallani magának, hogy így már másként fest a történet.

– De azt nem vonod kétségbe, hogy Lola a te lányod?

– Nem. És nem csak azért nem, mert te mondtad. Van rá más okom is. Emlékszem, hogy azon az éjszakán kiszakadt az óvszer. Ráadásul a vak is látja, mennyire hasonlít rám. – Kaján mosoly ült ki a férfi arcára. – A biztonság kedvéért csináltatok apasági tesztet. Nem olyan könnyű elhinni, hogy pont azt a nőt sikerült teherbe ejtenem, aki nem pályázik a vagyonomra. – Gypsy közbe akart szólni, de a férfi nem hagyta. – Lehet, hogy tényleg csak akkor akartad megmutatni őt nekem, amikor egy kicsit már megnőtt. Rico Christofides sovány, alultáplált gyereke szívet tépő történet lett volna a sajtó számára! Vagy azt élvezted, hogy megfosztod a gyerekedet az apai örökségétől?

Gypsy haragosan körbemutatott a szobán.

– Tényleg azt hiszed, hogy képes lennék a gyerekeket ilyen környezetben felnevelni, csak azért, hogy téged megszaroljalak? Jó anya vagyok, és Lola a nehéz anyagi körülményeink ellenére sem szenved hiányt semmiben. Kap elég ételt, italt, meleg ruhát, odafigyelést, szeretetet. Boldog, kiegyensúlyozott kisgyerek.

Odakint egyre jobban elsötétült az ég. A szitáló eső felhőszakadásba ment át, és a beázott plafonon keresztül egyre jobban csöpögött a víz. Rico érezte, hogy milyen szörnyen nedves a

levegő a lakásban.

Egyszerűen nem értette ezt a nőt. Miért nem kezdte pénzért pumpolni, amikor rájött, hogy terhes? Hiszen tudta, hogy ki ő.

– De miért nem szóltál? – mondta ki hangosan a kérdését.

Gypsy ránézett Ricóra, aki látta rajta, hogy fél.

– Mert meg akartam védeni a lányomat.

Rico értetlenül csóválta a fejét.

– De az istenért, mitől akartad megvédeni? Hogy választhattad ezt a nyomort a kényelem és biztonság helyett?

Rico hirtelen elképzelte, mennyire másképp is alakulhatott volna az életük. Gypsy terhessége eleinte nyilván megrémítette volna, de utána már minden olyan egyszerű lett volna. Nem kísértette volna a lány emléke két hosszú éven keresztül, hiszen ott lett volna mindennap mellette. Egy ágyban aludtak volna, és annyiszor szeretkezhetett volna vele, ahányszor csak akar. Ekkor hirtelen valami furcsa veszteségérzés fogta el.

Ráadásul nemcsak Gypsy nem volt mellette, hanem a kislánya első tizenöt hónapjától is megfosztotta. A gyerek most úgy néz rá, mint valami idegenre. Mert neki az is. Idegen.

Rico egyre nehezebben tudott uralkodni magán. A legszívesebben átölelte és megcsókolta volna Gypsyt, megsimogatta volna finom vonású arcát.

– Vannak emberek, akiknek sokkal kevesebbel kell beérniük, mint amennyim nekem van – mondta a lány. – A pénz különben sem minden. Azonkívül semmi kedvem nem volt bíróságra járni, és bulvárlapok címlapsztorijában szerepelni. Úgy gondoltam, miután egyedül döntöttem el, hogy megszüلöm a gyermekemet, egyedül is fogom felnevelni.

Erre Rico tudott volna mondani egyet s mást, de inkább hallgatott. Érezte, hogy Gypsy elutasítása mögött valami titok rejlik. Valami, amit nem akar elmondani. Neki viszont most mindenekelőtt az a dolga, hogy elvigye őket erről a nyomortanyáról. Kérdezősködni ráér később is.

Gypsy remélte, sikerült meggyőznie Ricót, de ahogy ránézett, már nem volt ebben olyan biztos. Valami nagy-nagy elszántság tükröződött a férfi arcán.

Szerencsére Lola közben elhallgatott, és a hüvelykujját szopva érdeklődve bámulta Ricót.

– Csomagolj össze, velem jöttök! – adta ki a parancsot a férfi.

Gypsy megpördült a sarkán.

– Mit beszélsz?

– Pakold össze a legszükségesebbeket! – ismételte meg Rico ellentmondást nem tűrő hangon. – Indulunk. Most azonnal.

Gypsy kétségbeesetten rázta a fejét. Igazán csábító lehetőség, hogy búcsút inthet ennek a nedves odúnak, és ha másról lett volna szó, nem is habozik, de Rico Christofidesszel ő nem megy sehova.

– Nem! – közölte. – Itt maradunk.

Rico karba tette a kezét.

– Miért? Talán ide köt a munkád? – Csettintett az ujjával, mint akinek hirtelen eszébe jut valami.

– Ja, majd elfelejtettem! Tegnap kidobtak az állásodból. Ami azt illeti, elég felelőtlenül viselkedtél ahhoz képest, hogy gyermekét egyedül nevelő anya vagy.

Gypsy elsápadt.

– Tegnap este például ki vigyázott Lolára? – folytatta a kihallgatást a férfi.

Mi ez? Vallatás?

– Mrs. Murphy. Néhány házra innen lakik. Nyugdíjas óvónő, ő szokott esténként vigyázni Lolára. Persze nem ingyen.

– Képes vagy a lányomat ezen a tetves környéken egy idegen emberre bízni? – dühöngött Rico.

– Mrs. Murphy nem idegen – vágott vissza Gypsy. – Nála jobb bábizistert kívánni sem lehet. Egyébként meg nem Lolát viszem hozzá, hanem ő jön ide.

– Az mindegy – közölte a férfi türelmetlenül. – Ebben az utcában csak úgy nyüzsögnek a bűnözők meg a kábítószer-kereskedők. Egyetlen éjszakára sem maradhattok itt tovább.

Gypsy a legrosszabb félelmeit látta beigazolódni.

– Nem jöhetsz csak úgy ide, és forgathatod fel fenekestül az életünket! – tiltakozott.

– Nem? Tényleg nem? – Rico most már szinte kiabált. – Miért, talán úgy hozzád nőtt ez az ócska kutyaól? Bár én a kutyámat sem nevelném ilyen helyen, nemhogy a gyereket. Velem jöttök, és kész! A ma éjszakát nálam töltitek.

Ebben a pillanatban Lola odanyomta hideg kezecskéjét Gypsy arcához, és neki hirtelen büntudata támadt. Nincs fűtés, se meleg víz. Itt minden hideg és nyirkos, a mennyezetről meg csöpög a víz. Pedig Lola csak nemrég épült fel egy csúnya megfázásból.

Rico Christofides ennél rosszabb pillanatban nem is érkezhett volna. Vagy ennél jobb pillanatban, tette hozzá gondolatban.

– Mi baja a gyerekeknek? – kérdezte a férfi Gypsyt, és Lolára mutatott, akinek kezdett lekókadni a feje.

– Fáradt – válaszolta Gypsy. – Nem aludt túl jól az éjszaka.

– Vedd tudomásul, hogy ha másképp nem megy, akkor erővel foglak titeket elvinni innen! – heveskedett Rico – Hidd el, nem viccelek! Egyébként is beszélnem kell veled. Ez a minimum, amivel tartozol.

Gypsy megállapította, hogy ezt a csatát valószínűleg elvesztette. Tényleg nem tagadhatja meg Ricótól, hogy egyszer alaposan megtárgyaljanak mindent.

– És hova akarsz vinni minket?

– Van egy lakásom a városban. Ennél biztos sokkal komfortosabb. Ráadásul házvezetőnőm is van. Ő majd vigyáz Lolára, amíg mi beszélgetünk.

Gypsy úgy érezte magát, mint akit sodor az ár. Nem tehetett mást, engednie kellett.

– Rendben. Veled megyünk.

Innentől aztán nagyon felgyorsultak az események. Gypsy betette az álmos gyereket a babakocsiba, majd gyorsan összekészített egy-két szatyrot a legszükségesebb holmijukkal. Ricón már rajta volt a kabátja, csak rájuk várt. Megkérdezte, hogy szükségük lesz-e gyerekülésre, mire Gypsy közölte, hogy nem, mert a babakocsi az autóban gyerekülésként is használható. Rico erre elővette a telefonját, és pattogó hangon utasításokat osztott görögül. Most valahogy egyáltalán nem hasonlított arra a sármos férfira, akivel Gypsy a klubban táncolt. De sajnós, még így is volt benne valami ellenállhatatlanul vonzó.

A lány gyorsan elhessegette az emlékeket. Mindkét kezében táska volt, nem tudta, hogy fogja így a babakocsit is tolni. Ám Rico, mintha csak kitalálta volna a gondolatait, odalépett a gyerekekhez.

– Őt majd viszem én. Te csak zárd be az ajtót!

Meg sem várva Gypsy választ, ügyes mozdulattal leszerelte a babakocsit a vázáról, mintha egész életében ezt csinálta volna, és Lolával együtt könnyedén a magasba emelte. Gypsy számára szinte elviselhetetlen volt a látvány. A legszívesebben odament volna a férfihoz, és kikapta volna a kezéből a gyereket. Közel állt hozzá, hogy elbögje magát, de tudta, hogy nem szabad sírnia. Nem, most nem mutatkozhat gyengének. Ha valamikor, akkor most tényleg nem.

Miután bezárta az ajtót, Gypsy odaszaladt a kocsinhoz. A sofőr előzékenyen a feje fölé tartotta az esernyőt, majd elvette tőle a szatyrokat, és betette a csomagtartóba. Rico csak ezután ért oda, Lolát a kabátjával védte az eső ellen. Gypsy beült a kocsiba, s a férfi elhelyezte mellette a babát ülésestül. A kicsi még csak vizes sem lett, továbbra is elégedetten nézelődött, és szopta a hüvelykujját.

Rico ellenőrizte, hogy rendesen be vannak-e kapcsolva a biztonsági övek, és eközben a keze véletlenül hozzáért Gypsy combjához, aki tetőtől talpig megborzongott. Már ez az apró mozdulat is felidézte az együtt töltött éjszaka emlékeit, ám Ricóra szemlátomást egyáltalán nem hatott.

Nem is csoda, gondolta Gypsy szomorúan. Hiszen úgy nézek ki, mint egy hajléktalan. Az egyetlen normális ruhám az volt, amiben dolgozni jártam.

A férfi végre elkészült, és hátradőlt, Gypsy pedig kibámult az ablakon. Arra gondolt, hogy ha Rico megtapasztalja majd, milyen egy kisgyerekekkel együtt élni, hagyni fogja őket elmenni.

Nem sokkal később már egy lényegesen előkelőbb kerületben autóztak, ahol az utcák tiszták

voltak, az emberek pedig jól öltözöttek, és a legtöbbjük drága kocsiban ült. Ám Gypsyben mégsem ébresztett jó emlékeket a környék, mert eszébe jutott, hogy az apja itt tartott fenn annak idején lakást havonta változó szeretői számára.

A limuzin puhán suhant az aszfalton, és végül megállt egy elegáns épület előtt. A portás azonnal odaugrott, és kinyitotta a kocsi ajtaját. Amikor Gypsy karjában az alvó Lolával kiszállt, úgy érezte, mintha egy másik bolygóra csöppent volna.

Rico szó nélkül megfogta a csomagját, bement a házba, és elindult a lift felé, ahol a *P* gombot nyomta meg. Persze, gondolhattam volna, húzta el a száját Gypsy. Ugyan hol máshol lakna, mint a penthouse-ban? Fönt, a legfelső emeleten, üvegfalú, elegáns otthonban, ahonnan lélegzetelállító kilátás nyílik a környékre.

A liftből vastag, puha szőnyeggel borított folyosóra léptek ki. A lakás ajtaja tárva-nyitva állt, és egy középkorú, molett nő éppen egy nagy halom kartondobozt cipelő szállítómunkást kommandírozott a lakás belseje felé.

– Kérem, szereljenek össze gyorsan mindent! – mondta, majd amikor észrevette Ricót, mosolyogva felé fordult. – Nézze, Christofides úr, már meg is érkeztek a csomagok!

Rico előretolta Gypsyt, aki addig mögötte állt.

– Gypsy, ő Mrs. Wakefield, a házvezetőnőm.

Gypsy egészen meglepődött, hogy mennyi melegséggel a hangjában ejtette ki Rico az asszony nevét. Igen, pont ezzel a bársonyos hanggal csábította el őt is annak idején. Nem is mert ránézni a férfira, inkább odafordult Mrs. Wakefieldhez, aki kedvesen rámosolygott a karján ülő Lolára.

– Isten hozott, anygalkám! – üdvözölte barátságosan. – Biztos elfáradtál. Jöjjenek velem, egyelőre a szalonban állítottam fel neki a kiságyat!

Gypsy engedelmesen követte a kedves, anyáskodó házvezetőnőt, aki megmutatta, hova fektesse a gyereket, sőt még be is takargatta Lolát egy puha kasmírtakaróval.

– Nekem is van öt lányom – mesélte. – De ők mind felnőttek. Gyorsan repül ám az idő! Az ember észre sem veszi, és már ott legyeskednek körülöttük a fiúk, esténként szórakozni járnak, mi meg izgulhatunk értük.

Rico ment utánuk, de szólni nem szólt egy szót sem. Gypsy úgy érezte, még mindig haragszik. Mrs. Wakefield szavai nyilván eszébe juttatták, mennyi időt mulasztott el máris a lánya életéből.

A házvezetőnő ezután magukra hagyta őket, mondván, hogy készít nekik teát meg szendvicset. Gypsy persze buzgón sertepertélt Lola körül, csak hogy ne kelljen Rico szemébe néznie.

– Normális, hogy ennyire fáradt? – kérdezte a férfi hirtelen.

Erre Gypsy felegyenesedett, és összefonta maga előtt a karját. A kérdést támadásnak vette.

– Miért ne lenne normális? Hiszen nem aludt délután. Még sok alvásra van szüksége.

– Jó, és ezt nekem honnan kéne tudnom? – morogta a férfi.

Gypsynek megint megszólalt a lelkiismerete. Figyelte, amint Rico ledobja a kabátját az egyik székre, majd nyugtalanul elkezd fel-alá járkálni a szalonban, ahonnan a padlóig érő ablakokon át egész Londont látni lehetett.

Gypsy megköszöri a torkát, és megszólalt:

– Nem maradhatunk itt soká. Ebben a lakásban nem lehet kisgyerekekkel lakni. – Rámutatott az egyik alacsony üvegasztalkára. – Mindenhol sarkok vannak, és élek. Könnyen megsérülhet.

Rico zsebre dugott kézzel állt előtte.

– Ez nem gond. Huszonnégy óra alatt biztonságossá alakíttatom a lakást a gyerekeknek. Valami jobbat kell kitalálnod, ha el akarsz tántorítani a szándékomtól.

Gypsy erre nem tudott mit mondani, úgyhogy témát váltott:

– És egyébként mi van abban a rengeteg dobozban, amit a szállítómunkások idehoztak? – kérdezte.

– Babakocsi, babaágy, pelenkázóasztal... Megbízta a titkárnőmet, hogy szerezzen be mindent, amire szükségetek lehet. Ha valami hiányzik, csak szólj!

– De... arról volt szó, hogy csak... beszélgetünk egy kicsit – dadogta Gypsy. – Holnap meg megyünk haza. Munkát kell keresnem, és Lolát sem lehet kibillenteni a megszokott életritmusából.